

A 10 éves Szeretetotthon ünnepségén Gabnai Sándor esperes prédikációja

Ézs.46.10.b

Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik.

Mai napra rendelt igénk kontextusában, szöveggörnyezetének összefüggésében Ézsaiás próféta azt üzeni, hogy a nép által tisztelt megannyi istenpótlék és az egy örök igaz Isten között az a hatalmas különbség, hogy az ember a bálványait maga kénytelen cipelni és hordozni; míg Isten viszont minket cipel és hordoz.

Isten hordozó Isten. Aki az embert gyerekkorától késő szép-koráig kegyelmesen hordja. Ő ugyanaz marad egész életünkben: az irgalmasan szerető Isten. Az ember-fabrikálta istenképek nem segítenek, de az élő Isten mindig. Milyen furcsa és nevetséges, hogy az ember mégis inkább hisz amazoknak, mint a Teremtő Istennek! Napóleonnak tulajdonítják a híres mondást, ami szerint az emberek mindent elhisznek, csak ne legyen benne a Bibliában. Ma is így van ez: a szentírás kijelentéseit kevesen fogadják el igazságnak, de annál több ostobaságot és badarságot, amit mások kitaláltak, azt meg szó nélkül el tudják fogadni. Bizony a szálnalmas emberi butaságnak és beetet-hető hiszékenységnak nincs határa!

Mai igénk ebből az állapotból akar minket kimozdítani: a mindent, csak pont az Isten szeretetét el nem fogadó mentalitást akarja jó irányba terelni. Az Istenre való nyitottságot is szeretné szemléltetni. Azaz észrevenni, hogy míg saját dolgaink mennyire nem előrevivő tényezők, addig az Ő tervei célratörő, segítő és kimunkált tervek, amik valódi jövőképet adhatnak, és valódi segítséget jelentenek.

Ez az Otthon ugyan emberi terveken keresztül valósult meg és fejlődött 10 év óta. Emberi tervek szerint épült, emberi birtokból, kárpótlási pénzből és kapott pályázati támogatásból. Emberi erőforrások és emberi kudarcok küzdelme által teremtődött meg itt ezen a helyen. Emberi megpróbáltatások és nehézségek árnyékolta be megszületését, de emellett az emberi jószándék és segítőkészség is kibontakozott a megvalósulásának folyamatában. Szóval, mondhatnánk – ez itt egy emberi épület, emberi szándékkal, emberi célokkal, emberi erőfeszítésekkel és emberi odafigyeléssel.

Viszont én azt hiszem, hogy ennél itt sokkal több van: túl az emberin. Hiszem, hogy ennek az Otthonnak a 10 évvel ezelőtti megszületése és az azt megelőző, és az azóta eltelt nem könnyű időszak áldott korszaka volt mind az Otthon, mind soproni gyülekezetünk életének. Itt valami isteni csoda született meg: embertársaink javára, időseink gondozására. Emberi szándékon messze túlmutató isteni útmutatás szülte meg; emberi célok mellett isteni következmények vezéreltek egykoron és ma is minket; emberi nehézségeken túl isteni erőpróbák adtak mérföldköveket; emberi örömek mellett isteni előremutatás boldogsága él e falak között. Hiszem, hogy ezért a házárt nem mi dolgoztunk és dolgozunk, hanem a Mindenható Isten hordozza, cipeli, építi, segíti ennek az intézménynek az életét.

Hiszem, hogy azok a mondatok, amelyek egykor Itt és püspök úr avató igehirdetésében megszólaltak, élő gondolatok ma is, és jellemzik e helyet. Immár nem vágyként, hogy milyen is legyen ez az Otthon, hanem tényként, megállapításként: „Pásztori szeretettel imádkozom azért, hogy akik hosszú, fárasztó életút vége felé találnak hajlékot e falak között, azok itt testüknek nyugodalmat, lelküknek békességet leljenek. Elsősorban nem a ház külső rendjében – bár ezt sem becsüljük le –, hanem abban a szeretetben, amely ott állt az életút elején, s ott áll majd az életút legvégén is. S tudjuk, hogy a két pont között Istenünk irgalmas szeretetének szivárványhídján vezetett mindannyiunk életét. S ő, aki kézen fogott egykor, újra és újra megteszi a csodát...Neki van hatalma arra is, hogy a szeretet, az irgalom, az egymás iránti megbecsülés, a türelem, az egymás terheit hordozni tudó felebaráti szeretet ajándékain keresztül is bizonyosságot adjon. És ez erre a házra nézve is igaz lehet, mert meghallgatja szívünk imádságát: Maradj velünk, Urunk, mert esté-

be hajló éveiket élük itt testvéreink, s öbennük szolgálnak téged a ház dolgozói! Maradj velünk, hogy legyen ez a ház a békesség, a nyugalom, a reménység, a nagy útra készülés háza! Nem reménytelenül, hanem mégis-örömmel, mert te – ígéreted szerint – betérsz, és velünk maradsz. Most és minden napon a világ végezetéig. Így legyen ez a ház, Isten Lelkének műhelye, a szolgáló szeretet, a vigasztalás és a reménység háza!

Ilyen tervekkel indultunk, egyszerre emberi, de egyszerre isteni tervekkel is. Emberi elképzeléseinket, álmainkat az isteni tervrendszer részeként élhetjük meg. Emberi megvalósuláson túl isten céltudatosság jeleit láthatjuk felfedezni. Mert az embert, időset és segítőt egyaránt az Isten hordozza. Nemcsak a terheinkhez ad erőt, hanem magára veszi terheinket. A sasszárnyon hordozó Isten képéről tartok épp most a kivonulás bibliai jelenetei során előadást a magyar bibliaóráink keretében – épp tegnap is. Palesztinában él egy sasfajta, amely úgy tanítja kicsinyeit repülni, hogy alattuk repül, és ha azok elfáradnak a magasságban, akkor alájuk szállva szárnyain pihenteti meg őket. Isten a népét mindig vezető, tűzoszlopként és felhőként utat mutató, elől-hátul körbeölelő, tenyéren hordó és áldással felénk hajló Isten. Isten így lehet az otthonosságunk Istene.

Emlékszem, erről az otthonosság érzéséről beszélt a megnyitó során a most nagybeteg Somogyi Edit néni, akitől az ünnep előtt szobájában betegágyánál kértem engedélyt, hogy idézhessem (remélem, most szobájában hallgatja a tévén keresztül saját egykori gondolatait); arról szólt, hogy hogy válik egy ilyen épület otthonná. Szavai fülemben csengenek: „Sokfelől jöttünk, sok megélt évtized van mögöttünk. Nagyon különbözőek ezek a megélt sorsok. Egy valamiben azonban nem különbözünk: számunkra ez a ház - minden valószínűséggel - utolsó földi hajlékunk lesz. Ezért tehát nem mindegy, hogy otthonná tud-e válni azok számára, akik ide beköltöztek.” Remélni tudom, hogy Isten megadja az ittenieknek az otthonosság érzését. Azoknak is, akik itt dolgoznak és szolgálnak, azoknak is, akik itt laknak – utolsó földi hajlékukban is. Azoknak is, akik még itt lehetünk, és ma megkaptuk a kegyelmet arra, hogy megérhessük ezt az ünnepi órát, és azoknak is, akik már egy mennyei otthonból tekintenek most reánk. Mert mi úgy élünk itt, mint – ahogy azt pedig már igazgató úr mondta avató beszámolójában: egy nagy család. Család, itteniekkel és odaátiakkal.

Megvalósul tervem – mondja az Úr. Egykor Ézsaiás prófétán keresztül a Babiloni fogságból való szabadulást hirdette Isten. Felkészítette a fogságban lévő népet a hazatérésre, és elkészítette őket arra, hogy újra a szent városban imádhassák majd Istenüket. Mi már tudjuk, hogy valóban szabadítást szerzett az ÚR, és a 70 éves babiloni fogság letelt! De mivel nem egy múltidéző történelemórán vagyunk, ezért én sem a biblikus múltat emlegetem, hanem a prófétával együtt emlékezésre hívom meg testvéreimet. Mai igénk előzményeiben kétszer is olvassuk e szót: emlékezzetek! Először így: Emlékezzetek csak és piruljatok! Másodszor pedig így: emlékezzetek az ősrégi dolgokra! Több ez mint történelmi lecke! Mint Kr. e. VI. sz-i vagy mint Kr. u. XXI. sz-i lecke! Ma Isten előtt kellene így megállni, ha kell, pirulva szégyenkezni, mulasztásainkat és hibáinkat megvallani, ha kell, kitörő örömmel ünnepelni, hogy vagyunk, élünk, szolgálhatunk. E 10 év önvizsgálatra indítja a szívet.

Ha látjuk azt, hogy van miért bűnvallást tartanunk, akkor azt is megláthatjuk, hogy Isten kegyelmes! Ő képes minket megtartani, segíteni, megszabadítani. Lehet rajongani az ilyen-olyan -izmusokért, de amikor az ember ott van a teljes kétségbeesésében, akkor semmiféle -izmus nem ad vigaszt. De Istenre viszont lehet építeni az életünket, Ő képes a félelmeinket eloszlatni. Erre az Istenre mindig, és mindenek ellenére is úgy tekinthetünk, mint aki megvalósítja köztünk a tervét.

Gondoljunk az ószövetségi Józsefre, a vándorló népet vezető Mózesre, a Sareptába menekülő Illésre, vagy Máriára is! De gondolhatunk a gyilkos indulatú Heródesre, és azokra is, akik az első keresztyéneket üldözték, vagy azokra is – a történelemben nagyot ugorva – akik eleinket üldözték, és gondolhatunk azokra, akik az ötvenes években is be mertek lépni egy templomba, és vállalták a nehezebb életkörülményeket hitük miatt. Szóval, mindezekben felfedezhetjük, hogy Isten az emberért, sőt az ember ellenére is véghezviszi a tervét. És ha Istent nem lehet eltántorítani a szeretettől, ha Őt nem lehet kizökkenteni a szabadításának megvalósításából, ha Ő minden esz-

közt felhasznál, hogy terve megvalósuljon, olykor még az általunk rossznak tartott dolgokat is, és még a gonosz emberi indulatokat is fel tudja használni, nos, akkor nem tehetünk mást, mint, hogy erős bizalommal hisszük, hogy Isten munkálkodik mindig, mindenkiben.

Terve valósult meg a kis-Jézuskában, a Golgotán, az üres sír csodás reggelén. És most sincs terv nélkül, mert nekünk éppen úgy szükségünk van Rá, mint az évezredekkel előbb élt embertársainknak. Ha pedig terve mindenképpen megvalósul, akkor úgy kell nekünk is békességgel és örömmel várni tervének teljességét, akár örömkön, akár terheken keresztül munkálkodik az életünkben az Isten.

Juhász Gyula versének soraival zárom a prédikációt:

Nem lázadok már és nem álmodom

És nem sírok a földi romokon.

Meghaltam sokszor és nem élek én.

De mindeneknek bánata enyém.

Jövő minden reményét ringatom,

Mint a vihart és fészket a falomb.

Így állok örök békességbe már

S az Istent várom, aki földre száll.”

Ámen.